

Folketingets Social- og Indenrigsudvalg

Holmens Kanal 22
1060 København K
Telefon 33 92 93 00
sim@sim.dk
www.sim.dk

Sagsnr.
2016 - 854

Doknr.
316624

Dato
09-02-2016

Folketingets Social- og Indenrigsudvalg har d. 25.1.2016 stillet følgende spørgsmål nr. 143 (alm. del) til social- og indenrigsministeren, som hermed besvares. Spørgsmålet er stillet efter ønske fra Liselott Blixt (DF).

Spørgsmål nr. 143:

"I to principafgørelser 71-14 og 72-14 har Ankestyrelsen truffet afgørelse om, at en borger med behov for et midlertidigt botilbud (servicelovens § 107) ikke kan visiteres til et længerevarende botilbud (servicelovens § 108), og at nogle borgere kan have så specielle behov, at de kun kan opfyldes i et længerevarende botilbud efter servicelovens § 108, og derfor ikke kan visiteres til tilbud efter almenboliglovens § 105. Botilbud efter almenboliglovens § 105 omfatter umiddelbart den samme personkreds som servicelovens § 108. Vil ministeren redegøre for, hvem der med baggrund i Ankestyrelsens praksis, er i målgruppen for henholdsvis servicelovens §§ 107 og 108 tilbud samt tilbud efter almenboliglovens § 105? Og vil ministeren præcisere forskellen på målgruppen for tilbud efter servicelovens § 108 og målgruppen for tilbud efter almenboliglovens § 105?"

Svar:

Personer med betydelig nedsat funktionsevne er i lighed med andre meget forskellige og har forskellige behov med hensyn til boform. Når det handler om boformer, der kræver forudgående kommunal visitation, er der regler om forskellige boformer efter serviceloven og almenboligloven m.v.

Botilbud til midlertidigt ophold efter servicelovens § 107 adskiller sig fra længerevarende botilbud efter servicelovens § 108 og fra almene ældre- og handicapboliger efter almenboliglovens § 105 ved, at det ved visitationen af en borger til et midlertidigt botilbud vurderes, at borgerens behov for et botilbud ikke er varigt, men fx har til formål at sikre rammen om en behandlingsmæssig indsats.

Midlertidige botilbud retter sig mod borgere, der i en periode har behov for omfattende hjælp, fx i forbindelse med genoptræning eller anden udvikling af færdigheder. Formålet med et ophold i et midlertidigt botilbud er at gøre borgeren i stand til at klare sig i eget hjem, eventuelt med støtte. Der kan også være tale om situationer, hvor borgere i en kort periode visiteres til et midlertidigt botilbud for at få udredt behov og for at finde frem til det rette fremtidige botilbud.

Hvis borgeren har behov for et botilbud af midlertidig karakter, kan kommunen ikke visitere borgeren til et permanent tilbud.

Både tilbud efter almenboliglovens § 105 og tilbud efter servicelovens § 108 er længerevarende botilbud. Borgere, der visiteres til disse tilbud, har en varigt nedsat funktionsevne og permanent behov for omfattende hjælp.

I den konkrete sag i Ankestyrelsens principafgørelse 71-14 var der tale om en borger med betydelig nedsat psykisk funktionsevne, men som samtidig havde mange ressourcer, når han/hun havde det godt. Borgeren havde behov for et sted at bo, mens hans/hendes funktionsniveau blev afklaret i forhold til fremtidig bolig. Borgeren havde derfor alene behov for et midlertidigt botilbud. Kommunen havde visiteret borgeren til et tilbud efter almenboliglovens § 105, der er et tilbud af mere permanent karakter, idet kommunen ikke uden videre kan bringe et sådant tilbud til ophør. Ankestyrelsen vurderede på den baggrund, at boligen ikke matchede borgerens behov.

I Ankestyrelsens principafgørelse 72-14 vurderede Ankestyrelsen i tre sager, at borgerens behov ikke kunne tilgodeses i de konkrete tilbud efter almenboliglovens § 105, og at borgerne i stedet skulle visiteres til et tilbud efter servicelovens § 108. I en af de tre sager var der tale om en borger, hvis udviklingsalder var vurderet til 4 år. Borgeren havde behov for massiv støtte og et døgndækket botilbud, da borgeren havde en grænsesøgende, udadreagerende og selvskadende adfærd. Borgeren ødelagde bl.a. inventar, og idet der var tale om en selvstændig bolig efter almenlovens § 105, skulle borgeren selv betale udgiften for disse ødelæggelser.

På baggrund af Ankestyrelsens principafgørelse er det Social- og Indenrigsministeriets vurdering, at det i langt de fleste tilfælde vil være muligt via den socialfaglige indsats at støtte borgeren i at få og fastholde en almen ældre- eller handicapbolig. Der kan imidlertid være en lille målgruppe med nedsat psykisk funktionsevne, hvor en udlejningsbolig ikke skønnes foreneligt med de pligter, borgeren har som lejer. Det kan fx være borgere, der (i perioder) er massivt tingsskadende og har en raserende adfærd. Ankestyrelsens principafgørelse skal fortolkes i forhold til den målgruppe, som afgørelsen vedrører. I dette tilfælde var der som beskrevet ovenfor tale om en borger, der var udadreagerende og ødelagde inventar, hvilket var baggrunden for, at Ankestyrelsen vurderede, at borgerens behov ikke kunne tilgodeses i et tilbud efter almenboliglovens § 105.

Med venlig hilsen
Karen Ellemann